

Sygn. akt II CSK 392/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku W. Spółki Akcyjnej w M.

przy uczestnictwie K. K.

o pozbawienie uczestnika postępowania prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta i pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt X Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ Sąd Okręgowy zaniechał wzięcia pod rozagę, w ramach zarzutu apelacyjnego, nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym w postaci pozbawienia skarżącej jako wnioskodawczyni w sprawie możliwości obrony jej praw, co polegało na pozbawieniu możliwości rozpoznania na rozprawie w dniu 11 maja 2017 r., czyli przed wydaniem postanowienia kończącego postępowanie przed Sądem pierwszej instancji, jej twierdzeń i wniosków dowodowych powołanych przez nią w piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy pominął również materiał dowodowy zawarty w tym piśmie procesowym, przez co naruszył art. 382 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK

225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd drugiej instancji nie zaniechał wzięcia pod rozwagę zarzutu skarżącej nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym. Zarzut ten poddał analizie i ocenie czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżanego postanowienia. Przedstawiona przez skarżącego odmienna ocena znaczenia pisma z dnia 25 kwietnia 2017 r., oparta o założenie, że wnioski dowodowe zawarte w tym piśmie nie były spóźnione, nie daje podstaw do przyjęcia, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się do podniesionego w apelacji zarzutu nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym.

Skarżąca nie wykazała też skutecznie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na naruszenie art. 382 k.p.c. z uwagi na pominięcie materiału dowodowego przedstawionego w piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że zarzut naruszenia art. 382 k.p.c., zgodnie z którym sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym w zasadzie nie może stanowić samodzielnego uzasadnienia podstawy kasacyjnej naruszenia prawa procesowego; art. 382 k.p.c. zawiera ogólną dyrektywą kompetencyjną, wyrażającą istotę postępowania apelacyjnego i dlatego konieczne jest wytknięcie przy konstruowaniu tego zarzutu także tych przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, które sąd drugiej instancji naruszył (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2018 r., IV CSK 250/17, nie publ.). Skarżąca obszernie odniosła się do wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym

z dnia 25 kwietnia 2017 r., nie wskazała jednak jakie konkretnie - jej zdaniem - przepisy naruszył Sąd Okręgowy, przy czym należało by również uwzględnić, że wspomniane pismo zostało złożone na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a nie w ramach postępowania apelacyjnego.

Dodać można, że próba wykazania winy uczestnika w postępowaniu z art. 373 ust. 1 prawa upadłościowego przez odwołanie się do prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przeciwko uczestnikowi na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. (który zawiera domniemanie winy), o tyle jest nietrafna, że wynikające z art. 365 k.p.c. związanie prawomocnym wyrokiem (nakazem zapłaty) nie obejmuje w zasadzie przesłanek, które doprowadziły do wydania wyroku (nakazu zapłaty).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.